

Роман Веприцький,
кандидат юридичних наук

УДК 343.92

Кримінально-кримінологічний аналіз злочинності в регіонах України

Існує кілька підходів до визначення поняття "регіон", зокрема, як економічний район, як територіальна одиниця, як виробничо-функціональне об'єднання, як район з певною спеціалізацією в територіальному розподілу праці, з притаманною йому структурою економіки, яка виникла природним шляхом на основі матеріальних ресурсів, як об'єкт господарчого управління з визначеною територією та інші.

Регіон (франц. region) означає країну чи кілька країн, частину країни, область, округ, акваторію. Поняття, зміст та сутність терміну "регіон" визначають за певними ознаками, а саме:

- територіальними, згідно яких регіон – це завжди територія з різними межами, як може об'єднувати територію кількох областей, адміністративно-територіальних одиниць, або бути частиною них, об'єднувати територію кількох країн, або позначати територію великого міста – мегаполіса;

- економічними, згідно яких регіональна територія розглядається як

база економіки, регіон є частиною народногосподарського комплексу з завершеним циклом виробництва, є складовою системи національної економіки;

- соціально-економічними, які пов'язують рівень життя населення і результати економіки регіону.

Регіон в феноменології злочинності розглядається як соціальна спільнота в межах певного територіального утворення з наділеною законом юрисдикцією, на основі якої здійснюються процеси відтворення соціального і економічного життєзабезпечення населення, захисту прав і свобод людини, законних інтересів суспільства і держави.

Ю. Кораблін бачить регіон як складний комплекс взаємопов'язаних і взаємозалежних соціально-економічних конструкцій, які включають в себе сукупність різноманітних ресурсів, стереотипів управління, засобів виробництва з багаторівневою ієрархією взаємозв'язків і факторів впливу, з внутрішньорегіональними процесами, таких як відтворення регіональних структур, соціальних

та політичних циклів в межах певної території [1]. Окремі вчені визначають регіон як самостійну частину – підсистему соціально-економічного комплексу країни із завершеним циклом відтворення, особливими формами вияву стадій відтворення та специфічними особливостями перебігу соціальних і економічних процесів, територіально-економічний комплекс, який має обмежені ресурси, свою структуру виробництва, певні потреби в зв'язках із зовнішнім середовищем [2].

Існує також погляд на "регіон" як на частину народногосподарського комплексу з певним ландшафтом, кліматом, корисними копалинами, а також зі специфічною виробничою спеціалізацією, яка в свою чергу залежить від щільності населення, характеру поселень, традиційних занять населення території, засобів спілкування та взаємодії з іншими регіонами, а це значною мірою зумовлюється національним складом регіону, міграційними процесами, статевіковою структурою, характером відтворення населення та іншими чинниками [3].

При визначенні поняття "регіон" необхідно, перш за все виходити з того, що визначальним фактором регіону є люди, тобто той соціум, який живе і діє на його території за певними нормами суспільного життя, встановлених законами. Ознаками регіону як соціально-економічної системи є економічна та демографічна самодостатність, спеціалізація і структура виробництва та господарства, економічні і культурні зв'язки як міжрегіональні, так і зовнішні, благоустрій населених пунктів і добробут населення, культура і освіта, рівень надання послуг, зайнятість трудових ресурсів, забезпечення громадського порядку і громадської безпеки.

Кожний регіон незалежно від його територіальних розмірів, розвитку економіки і кількості населення представляє собою певну соціально-економічну систему, яка характеризується властивою лише йому

структурою, елементами, ознаками та видами продуктивних сил і взаємозв'язків в межах даної території.

З погляду Білика П. П. "регіон постає як соціально-економічне утворення, яке на певній території поєднує об'єкти матеріального виробництва, невиробничої сфери та людські ресурси. Регіон в соціально-економічному розумінні є цілісною сукупністю різновидів продуктивних сил та виробничих стосунків, які розвиваються в певних пропорціях і у взаємозалежності в межах певної території та покликані задовольняти матеріальні й духовні потреби населення регіону" [4].

Для функціонування регіону належне економіко-соціальне і правове підґрунтя: законодавчою владою прийняті базові закони про зовнішньоекономічну діяльність і про іноземні інвестиції. Реформуючи систему управління при розподілі території країни на територіальні одиниці слід враховувати природно - ресурсовий, демографічний, науково-технічний, виробничий, рекреаційний, соціальний та культурний потенціал місцевості, тобто її соціально-економічний потенціал. Структура соціально-економічного потенціалу пов'язана з особливостями місця та ролі регіону в територіальному поділі праці [5].

Приведені вище ознаки «регіону» характеризують його як об'єкт універсальний за своїм соціально-правовим становленням і комплексом характеристик.

В Україні за часи незалежності та у зв'язку з розвитком нового внутрішньодержавного поділу праці, нових територіально-виробничих комплексів поняття «регіон» сприймається як певний економіко-господарський та політико-правовий район. О. І. Шаблій регіоном називає соціально-економічний регіон, територія якого тісно пов'язана із найбільшим розташованим на ній населеним пунктом, який визначає його зовнішні функції і геопросторову організацію [6].

Поняття «регіон» є досить умовним, регіони відрізняються один від одного сукупністю природних і історичних економіко-географічних особливостей. На території всіх регіонів діє загальнодержавне законодавство, яке є однаковим та загальнообов'язковим для всіх регіонів, але на території окремих регіонів, в розрізі областей, міст і районів, селищ і сіл діють локальні нормативні акти, які спрямовані на виконання загальнодержавних та на регулювання конкретних правовідносин, що виникають на конкретних територіях між окремими суб'єктами права. «Регіон» - це сукупність найрізноманітніших галузей економіки, культури, які охоплюють виробництва, розподіл, обмін та споживання матеріальних та духовних благ і послуг на повній території. Важливою ознакою регіону є наявність своєї підсистеми, яка здійснює управління, в зв'язку з цим класифікацію регіонів слід тісно пов'язати з адміністративно-територіальним устроєм країни. Таке визначення поєднує в собі соціально-економічні ознаки (економіку і культуру) і правове функціонування своєї підсистеми, яка здійснює управління, тобто забезпечує виконання законів на певній території.

Дослідження особливостей злочинності в окремих регіонах здійснюється, переважно, в масштабах областей, які складають основу регіонів та великих міст України.

Тенденції, які мають місце в злочинності в глобальному вимірі, свідчать про достатньо високий рівень зареєстрованих злочинів фактично в усіх розвинутих країнах і вони не оминули і Україну, що особливо проявляються з введенням нової системи обліку правопорушень в Єдиному реєстрі кримінальних проваджень. Безумовно, темпи зростання зареєстрованої загальної злочинності в 2013 році після введення чинного Кримінального процесуального кодексу України випереджали відповідні показники попередніх років, як в цілому по країні, так і в окремих ре-

гіонах, але окремі злочини такі як вбивства, тяжкі тілесні ушкодження з смертельними наслідками, техногенні аварії і катастрофи з людськими жертвами, ряд інших правопорушень можна порівнювати, оскільки і в попередні роки їх облік був досить повним.

Офіційна статистика не відображає реального становища злочинності, оскільки не здатна враховувати такий фактор як латентні злочини. Але і ті дані про злочинність, які оприлюднені для широкого загалу показують щорічне реальне зростання кількості кримінальних злочинів. Підсумкові цифри за 2011 рік показують, що кримінальна злочинність порівняно з попереднім роком виросла на 3% і склала 515, 8 тисяч. Зростання відбулось за рахунок тяжких і особливо тяжких злочинів: вбивств, зґвалтувань, розбоїв. Порівняння статистичних даних за 2013 р. робити не коректно, оскільки змінилась система кримінального обліку, але можна зауважити, що за п'ять місяців 2013 року в Єдиному реєстрі досудових розслідувань вже було враховано 720,4 тисяч кримінальних правопорушень. При постійному зростанні злочинності розкриття злочинів залишилося низьким. Нерозкритими лишилось 45% проти 43% в 2010 році. В розшуку знаходилось 420 вбивць, 135 гвалтівників, 730 розбійників і більше тисячі грабіжників [7].

Розкриття злочинів в 2014 році в Києві становило 24,1 %, Донецькій – 25,4%, Луганській – 26,4%, Запорізькій – 33,8%, Львівській області – 34,8%, а питома вага кримінальних проваджень, в яких особам вручено повідомлення про підозру у державі становила лише 37,7%.

В 2014 році в Україні за даними Генеральної прокуратури в Єдиному реєстрі досудових розслідувань зареєстровано 1 137 436 кримінальних проваджень. Найбільше зареєстровано кримінальних проваджень в м. Києві (136 313), Дніпропетровській (112383) та Донецькій областях (97489). Від вчинених злочинів потерпіло

393 532 особи, у тому числі 7341 дитини, 12207 осіб загинуло. Суттєво зросла кількість особливо тяжких (з 13776 до 25872 або на 87,8%), найвища динаміка росту-у Донецькій (в 7,1 раза), в Луганській (у 4,5 раза), в Дніпропетровській (на 35,8%), Кіровоградській (на 35,4%), Тернопільській (на 20,7%), Рівненській (22,4%), Черкаській (на 22,3%) областях.

Найвища динаміка зростання кількості тяжких злочинів спостерігається у місті Києві (+31,9%), Івано-Франківській (+25,6%), Миколаївській (+25,4%), Чернівецькій (+24,3%), Рівненській (+23,2%) областях, на Південно-Західній залізниці (+55,9%).

В 2014 році відмічається суттєве зростання злочинів проти основ національної безпеки України (з 8 до 527, або у 65,9 раза). Найбільше таких правопорушень у Луганській (152), Донецькій (116), Харківській (40), Одеській (22), Запорізькій (16), Дніпропетровській (14), Херсонській (12) областях та місті Києві (36). У 2013 році такі порушення були зафіксовані лише у містах Києві (2) та Севастополі (2), Харківській (2), Кіровоградській (1) та Івано-Франківській (1) областях.

Кожне друге правопорушення цієї категорії щодо посягання на територіальну цілісність і недоторканність України (285, у 2013 році - жодного), кожне шосте - дії, спрямовані на насильницьку зміну чи повалення конституційного ладу або на захоплення державної влади (91 проти 6), кожне восьме - державна зрада (65 проти 1) і кожне дев'яте - диверсія (59, у 2013 році - жодного).

Майже у два з половиною рази зросло число скоєних очевидних умисних вбивств (4920 проти 2042), насамперед у місті Києві (з 83 до 417, або у 5 рази), Донецькій (з 294 до 2377, або у 8,1 раза), Луганській (з 156 до 482, або більш ніж утричі), Волинській (з 22 до 35, або наполовину) Чернігівській (з 42 до 63, або наполовину) областях. До цієї статистики не включені дані про тисячі загиблих військовослужбовців і мирних

жителів під час проведення Антитерористичної операції в Донбасі та обстрілів терористами населених пунктів Донецької і Луганської області.

Спостерігається зростання кількості умисних тяжких тілесних ушкоджень (3132 проти 3026, або на 3,5%). Майже наполовину зросло їх число у місті Києві (з 134 до 197, або на 47,0%) та Харківській (з 121 до 175, або на 44,6%) області, більш ніж на третину - у Чернівецькій (з 21 до 29, або на 38,1%).

Більш ніж учетверо збільшилось число злочинів проти волі, честі гідності особи (з 483 до 2202, або у 4,6 раза).

Перевищує усемеро минулорічний показник кількість випадків незаконного позбавлення волі або викрадення людини (з 283 до 1974). В Донецькій області їх число у сорок разів більше, ніж у 2013 році (1062 проти 26), Луганській - у 33,5 раза (569 проти 17). Значне зростання цього показника спостерігається також у Житомирській (у 4,3 раза), Київській (у 2,2 раза), Дніпропетровській (+92,3%), Полтавській (+75,0%), Львівській та Черкаській (по +50,0%) областях, а також у місті Києві (у 2,7 раза).

Злочини проти власності у структурі кримінальних правопорушень становлять більше половини (311342, або 58,8%). Значно вище загальнодержавної частка цих правопорушень у Запорізькій (72,4%), Кіровоградській (66,6%), Полтавській (65,4%), Дніпропетровській (63,4%), Хмельницькій (63,1%), Харківській (62,8%) областях та місті Києві (62,6%), а також на Придніпровській (74,7%) та Донецькій (71,7%) залізницях.

При зниженні загального числа крадіжок (226833 проти 242769, або 6,6%), зросла кількість крадіжок з квартир (з 17450 до 18992, або на 8,8%). Найбільше зростання спостерігається у Сумській (604 проти 196, або утричі), Чернівецькій (268 проти 113, або у 2,4 раза), Тернопільській (91 проти 49, або на 85,7%), Миколаївській (214 проти 136, або на 57,4%), Волинській

(370 проти 237, або на 56,1%), Херсонській (325 проти 222, або на 46,4%), Донецькій (1925 проти 1357, або на 41,9%), Полтавській (633 проти 451, або на 40,4%), Запорізькій (1518 проти 1092, або на 39,0%) областях.

Поряд з цим більше як на третину зросла кількість розбійних нападів (3895 проти 2856, або на 36,4%). Значне збільшення злочинів цієї категорії спостерігається у Донецькій (з 386 до 981, або у 2,5 раза), Луганській (з 226 до 541, або у 2,4 раза), Закарпатській (з 19 до 38, або у 2 рази), Запорізькій (з 169 до 269, або на 59,2%), Чернігівській (з 39 до 60, або на 53,8%) областях та на Донецькій (з 6 до 11, або на 83,3%) залізниці.

Наполовину зросла кількість злочинів проти громадської безпеки (11947 проти 7772, або на 53,7%). Основну частку злочинів цієї категорії становлять кримінальні правопорушення, пов'язані з незаконним обігом зброї (262, 263, 263-1 КК) (7869, або 65,9%).

Поряд з цим майже у 293 рази (з 7 до 2053) збільшилася кількість злочинів терористичного характеру (ст.ст. 258, 258-1, 258-2, 258-3, 258-4, 258-5 КК України). Найбільше у Луганській (931), Донецькій (886), Одеській (45), Харківській (39), Дніпропетровській (22), Запорізькій (15), Миколаївській (14) областях та на Донецькій залізниці (42).

Більш ніж на дві третини зросло число незаконних заволодінь транспортними засобами (з 6794 до 12644, або на 86,1%). Тенденція до росту цієї категорії правопорушень спостерігається у всіх регіонах держави, крім Кіровоградської (-3,0%) та Житомирської (-5,8%) областей. Найвища динаміка зростання у Донецькій (у 5,6 раза), Луганській (у 3,8 раза), Тернопільській (у 2,1 раза), Сумській (+95,2%), Миколаївській (+68,8%) областях та місті Києві (у 2,3 раза), а також на Донецькій (у 16 разів) залізниці.

Майже втричі зросла кількість кримінальних правопорушень у сфері охорони державної таємниці, недото-

рканності державних кордонів, забезпечення призову та мобілізації (з 370 до 959, або у 2,6 раза). Із загального числа правопорушень цієї категорії понад дві третини (680 із 959, або 70,9%) - щодо ухилення від призову за мобілізацією, найбільше в Дніпропетровській (206), Миколаївській (59), Одеській (48), Львівській (43), Запорізькій (42), Рівненській (42), Херсонській (24) областях.

Зросла більш ніж в одинадцять разів кількість злочинів проти встановленого порядку несення військової служби (4153 проти 369, або в 11,3 раза). Найбільше таких правопорушень обліковано у Донецькій (609), Львівській (425), Дніпропетровській (402), Харківській (330), Одеській (281), Луганській (231), Житомирській (214), Миколаївській (137) областях та місті Києві (397).

Викрито 2219 кримінальних правопорушень (проти 2273, або -2,4%), пов'язаних з хабарництвом та одержанням неправомірної вигоди, з яких 1535 - за фактом одержання хабара та прийняття пропозиції, обіцянки або одержання неправомірної вигоди службовою особою.

При незначному зниженні у державі викритих злочинів цієї категорії (з 1535 до 1683, або -8,8%) удвічі скоротилося їх число у Луганській (з 130 до 52, або -60,0%), Львівській (з 142 до 76, або -46,5%), Донецькій (з 144 до 85, або -41,0%). Натомість у Житомирській (у 2,1 раза), Волинській (у 2,2 раза), Рівненській (+90,9%), Тернопільській (+60,7%), Кіровоградській (+46,2%) областях кількість цих злочинів суттєво зросла.

Питома вага кримінальних правопорушень, скоєних неповнолітніми або за їх участю, становить як і торік 4,1%. Значно вищий ніж у державі цей показник у Житомирській (7,9%), Рівненській (6,5%), Одеській (6,1%), Сумській (6,0%), Івано-Франківській (6,0%), Волинській (5,7%), Миколаївській (5,7%) та Закарпатській (5,6%) областях.

Дещо знизилась питома вага злочинів, вчинених у стані алкогольного

сп'яніння (з 14,0% до 13,0%). Значно вища загальнодержавної їх частка у Донецькій (20,8%), Волинській (20,0%) та Сумській (19,0%) областях [8].

Високий рівень злочинності з розрахунку на тисячу жителів відмічається в індустріальних зонах, зокрема в Запорізькій, Донецькій, Дніпропетровській і Луганській областях, в яких одною з причин високого рівня злочинності є ситуація, яка викликана сепаратистським рухом та агресією з боку Росії на сході України.

В кожному регіоні України вирізняється певна специфіка злочинності. Київ багато років підряд утримує "першість" за кількістю квартирних крадіжок. В 2014 р. в столиці було зареєстровано більше 5,1 тис. таких злочинів, або 1568 випадків на 1 млн. населення. Квартирні крадіжки вчиняються в денний час, коли жилі будинки пусті, дорослі мешканці на роботі, а діти і молодь на навчанні. Динаміка квартирних крадіжок зростає влітку, коли значна кількість киян виїжджає у відпустки, на відпочинок, переселяється в приміську чи сільську місцевість, а квартири залишаються без догляду. В Києві найбільша кількість крадіжок дорогих автомобілів, найбільша кількість групових порушень громадського порядку, переростаючих у масові безладдя.

Для Києва характерним є і високий рівень злочинів, пов'язаних із зловживанням у сфері господарської діяльності (статті КК України 199-235), що можна пояснити наявністю великої кількості суб'єктів господарювання, величезними фінансовими потоками, армією посадових осіб, які здійснюють дозвільну, наглядову та контролюючу діяльність; у сфері безпеки руху та експлуатації транспорту (статті КК України 276-292), які є наслідком нерозв'язаних проблем організації руху на столичних магістралях, великої кількості приїжджого транспорту, водії якого не здатні забезпечити безпеку руху в складних міських транспортних умовах та незадовільного стану дорожнього покриття.

З розрахунку на мільйон жителів лідируюче місце за кількістю виявлених хабарів належить Одеській області. В цьому відношенні Одеса випереджає навіть Київ, в якому чинного люду значно більше. Специфікою цього виду злочинів в Одеській області є наявність великої кількості митників, працівників портів, контейнерних перевозок з морських суден на авто і залізничний транспорт. В 2014 році в Одесі були затримані кілька працівників митної служби, які за оформлення митних документів вимагали від грузоперевізників та брокерів за кожний контейнер від 100 тис. до 150 тис. доларів.

В Луганській області в 2013 році з розрахунку на 1 млн. населення найбільше зафіксовано злочинів (148 на 1 млн. жителів) у сфері наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів або прекурсорів та інших злочинів проти здоров'я населення (статті КК 305-327). Наркоманія стала наскільки поширеним явищем в цьому регіоні, що злочини в стані наркотичного сп'яніння вчиняють як дорослі так і діти. Безробіття, де репресивність в економічній сфері являються підґрунтям цього виду злочинів. Для Луганщини характерними також являються порушення техніки безпеки на підприємствах вугільної промисловості, зокрема, на самовільних "копанках" з метою видобування палива. В 2014-2015 роках характер злочинності в Донецькій і Луганській областях змінився у зв'язку з веденням бойових дій проти сепаратистів. У зв'язку з цим зросла кількість пограбувань, розбоїв, бандитизму з використанням вогнепальної зброї.

Донецька область стала лідером за кількістю озброєних пограбувань банківських установ. Загалом в Донецькій області на 1 млн. населення в 2013 році вчинено 148 розбійних нападів, половина з яких пов'язана з вбивствами або спрочиненням тілесних ушкоджень. Досить пригадати резонансний напад на відділення Приватбанку в Донецьку, під час яко-

го було розстріляно п'ять працівників банку. Хуліганство, як злочин, в Донецькій області є найбільш поширеним (330 випадків на 1 млн. жителів) переважно з іншими областями. Наприклад, випадки хуліганства в Донецькій області реєструвались в 2014 році в два рази більше чим в Києві, в три-чотири рази частіше чим в Черкаській та Полтавській областях. Висока розповсюдженість розбоїв, хуліганств та інших злочинів в Донецькому регіоні обумовлена рядом причин, але серед них визначальними є соціальні, а саме, відсутність належної державної підтримки для вирішення проблем, пов'язаних із закриттям шахт, промислових підприємств, працевлаштуванням вивільнених працівників, а відтак незайнятість значної кількості активного населення, несвоєчасні виплати заробітної плати та окупацією частини області самопроголошеними республіками при підтримці російських військ.

Свою специфіку в злочинній сфері має і Волинська область на території якої, більш чим в інших регіонах, зареєстровано випадків торгівлі людьми. Проблеми з зайнятістю населення, близькість кордону, зв'язки з кримінальним зарубіжним елементом і кримінальними елементами із числа посадовців митної, прикордонної і міграційної служб дають можливість торговцям живим товаром успішно займатись своїм бізнесом.

Розповсюдженість контрабанди, організованої і професійної, в 2015 році стала характерною ознакою кримінальної ситуації в Закарпатській області. Вбивства на замовлення, розбійні напади, зокрема, на інкасаторів і фінансово-банківські установи, терористичні прояви і «мінування об'єктів» стали майже щоденним явищем в Харківській області. Так кількість умисних вбивств (ст.ст. 115-118 КК) в 2014 році в області зросла з 155 в 2013 до 209 (+34,8%), злочини проти життя та здоров'я особи (ст. 115-145 КК) з 121 зросла в 2014 році до 175 (+44,6%), злочини проти громадської безпеки (ст. ст. 255-270.№КК) з 533 до 644 (+20,8%). Майже в усіх регіонах України зросла кількість злочинів, пов'язаних з незаконним поводженням зі зброєю, бойовими припасами або вибуховими речовинами (ст. 263 КК). Загальна кількість таких злочинів в 2014 році зросла з 6929 в 2013 році до 7228, або на 4,3%, а найбільше в м. Києві з 147 до 340 (в 2,3 рази), в Донецькій (+ 32,8 %), в Запорізькій (+40%), Миколаївській (+ 30,3%), Львівській (+14,8%) областях.

Органам виконавчої влади та правоохоронним органам, розроблюючи заходи протидії злочинності необхідно враховувати стан та динаміку злочинності, її специфіку в окремих регіонах і відповідно діяти.

Список використаних джерел

1. *Кораблин Ю.* Системное моделирование организации управления регионом: методологический аспект / Ю. Кораблин // Проблемы теории и практики управления. – 1996. - № 3. - С. 86-89.
2. *Игнатов В. Г.* Регионоведение: экономика и управление / В. Г. Игнатов, В. И. Бутов. - М.: Изд-во «Теса», 2000. – 415 с.
3. *Шилов В.* Три похода к понятию "регион" / В. Шилов // Регион: проблемы и перспективы развития. – 1997. - № 4. - С. 50-52.
4. *Білик П. П.* Організаційно-правове забезпечення управління соціально-економічним розвитком регіону. Дис... канд. юр. наук. – Одеса: ОНУ ім. І. Мечнікова, 2003. – 188 с.
5. *Білик П. П.* Організаційно – правове забезпечення управління соціально-економічним розвитком регіону. Дис...канд. юр. наук. – Одеса, 2003. – 188 с.

6. *Шаблій О. І.* Соціально-економічна географія України : навчальний посібник / *О. І. Шаблій.* – Львів : «Світ», 1994. – 140 с.

7. *Топ-10* Кримінальних регіонів України. Newsland.com/news/detail/id/918449/ Джерело: wekly.ua

8. *Інформаційно-аналітичні* матеріали про стан та структуру кримінальних правопорушень в Україні за 2014 рік. Генеральна прокуратура України.

Веприцький Р. С. Кримінально-кримінологічний аналіз злочинності в регіонах України

В статті розглядається стан злочинності в окремих регіонах України, проаналізована специфіка регіональної злочинності, умови та причини, які сприяють виникненню тяжких злочинів. Наведено значний масив статистичних даних.

Ключові слова: регіони, злочинність, область, зловживання, специфіка злочинності.

Веприцкий Р. С. Уголовно-криминологический анализ преступности в регионах Украины

В статье рассматривается положение преступности в отдельных регионах, проанализирована специфика региональной преступности, условия и причины, которые способствуют причинению тяжких преступлений. Приведен значительный массив статистических данных.

Ключевые слова: регионы, преступность, область, злоупотребления, особенности преступности.

Wepriťkij R. Criminal criminological analysis of crime in the regions of Ukraine

The article discusses the situation of crime in some regions, analyzed the specificity of regional crime, the circumstances and reasons that contribute to the infliction of serious crimes. Given the considerable body of statistical data.

Key words: regions, crime, the area of abuse, especially crime.